

ALBERT ROSSELL

albert.rossell@periodistes.org

Pixapins i pelacanyes

Pixapí és el gentilici descriptiu d'una pràctica –suposadament habitual– dels naturals de la gran ciutat quan arriben a pagès i troben aquest arbre que, a la seva urbs, està en perill d'extinció. També se'ls anomena kamakus perquè, amb el seu parlar snob, acostumen a pronunciar una cosa semblant en adonar-se de la bellesa de l'entorn natural que hi ha més enllà de les rondes. El sobrenom camalluenta fa referència als colors llampanats dels seus xandalls de diumenge o de la vestimenta d'esquí que duen els habitants de Can Fanga (ui, perdó, volia dir Barcelona).

Poca conya amb mofar-se dels barcelonins. Ells poden anomenar-nos pelacanyes, que segons l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) és el gentilici burlesc per designar els igualadins. Com us podeu imaginar, el malnom que ens és propi no és molt millor que el seu i fa referència a un tipus de gent sense ofici ni benefici. No hi ha gaires ciutats catalanes, segons l'IEC, que disposin de gentilici burlesc, però a Igualada, per sort, tenim de tot. I dic poca conya perquè a Igualada hi han vingut a petar una bona colla de barcelonins, ja sigui empesos per l'immoral preu de

«Poca conya amb mofar-se dels barcelonins. Ells poden anomenar-nos 'pelacanyes', que segons l'Institut d'Estudis Catalans és el gentilici burlesc per designar els igualadins.»

l'habitatge, a la recerca d'una millor qualitat de vida, per feina o pel motiu que sigui. Els barcelonins arribats aquí poden ajudar a adonar-nos si, com a ciutat, tenim una mentalitat oberta o som tancats de mena i les conseqüències que això comporta. Si, com a societat, som extravertits o introvertits. Les seves observacions, a més, ens poden fer veure les mancances que tenim com a ciutat (òbviament Igualada mai tindrà l'oferta d'una urbs de més d'un milió i mig d'habitants, però li queda molt camí per recórrer com a població de gairebé quaranta mil persones i com a realitat social de seixanta-cinc mil). D'ells també podem aprendre a valorar tot allò de la nostra ciutat a què no hem donat mai la més mínima importància, atès que els ITV (Igualadins de Tota la Vida) ho hem vist o viscut sempre. I parlo en primera persona tot esperant que no trobeu un pecat el fet de considerar-me un ITV, malgrat que l'origen dels meus pares sigui de l'Urgell i malgrat haver viscut vuit anys a Barcelona.

RAFAEL MOYA

<http://www.rafamoya.com>

Tot sortirà bé

M'agraden els espots televisius, són com petites pel·lícules atapeïdes de històries apassionants i que passen en petits segons. La majoria són autèntiques joies de la genialitat. Són missatges que impacten en els sentiments i incideixen en els ressorts de les emocions. També m'agrada la publicitat gràfica. L'altre dia em va sobtar un cartell publicitari. Conduïa, al Passeig, absorbt i preocupat pels meus problemes, quan vaig veure un cartell publicitari amb un forn elèctric molt modern i una frase en lletres blaves intenses, que de cop i volta va esborrar tots els meus problemes: Tot sortirà bé. Una llum va il·luminar la meva ment. Era el que buscava, una empena, unes paraules que m'animaran. Així que, tot

em sortirà bé, que oportú!, que bé! perfecte. Amb aquest forn, tot el que cuinis sortirà bé. el pollastre sortirà riquíssim, és impossible que es cremi. Si arribo a estar a prop d'una botiga d'electrodomèstics segurament m'hagués comprat un forn igual, tanmateix, no ho vaig fer i em vaig conformar amb aquells segons de tranquil·litat que em va proporcionar aquella frase premonitòria. Finalment el so d'un clàxon impacient per engegar amb el semàfor en verd va diluir la meua reflexió. Dies més tard continuo pensant en el missatge del cartell. Desitjar que alguna cosa surti bé, significa que ha d'haver-hi un esdeveniment que té un final incert. Tots vivim esdeveni-

Desitjar que alguna cosa surti bé significa que ah d'haver-hi un esdeveniment que té un final incert. Tots vivim esdeveniments amb resultats incerts.

ments amb resultats incerts. Per a mi, que tot surti bé, en aquests moments, significa que els meus projectes a la feina sortiran bé, o que el viatge a Londres serà perfecte o que el cotxe passarà la ITV. Però, per a altres, serà superar una horrible malaltia, sortir de la misèria, recuperar un ésser estimat o no morir de fam. Per a mi, avui són processos senzills, assequibles i no em jugo res, per a altres són molt importants, vitals i de vegades amb la certesa d'un final tràgic. Per a les coses importants vull que tothom se'n surti bé, per a les frivolitats, m'és absolutament igual. En qualsevol cas, el criteri resideix en el grau d'egoisme i d'empatia del desig. M'irrita veure com molts es preocupen (o em preocupen) per desigs absolutament materials i insubstancials i després es queixen que no els ha sortit bé perquè aquestes actituds són un insult als qui desitgen només viure i estimar. Sí, voler viure com l'únic egoisme bàsic i que ve de sèrie en el ser humà i estimar com un acte d'empatia incondicional. Intenteu solament viure i estimar i tot sortirà bé.

FESTA MAJOR A PINEDES

DIJOUS 6 18:00 CONCURS DE DIBUIX I PINTURA

DIVENDRES 7 10:30 CURSA D'AGOST 2009
18:00 CURSA D'ATLETISME

DISSABTE 8 23:00 ESPECTACLE DE FESTA MAJOR
11:00 FESTA DE L'ESCUMA
18:00 JOCS PER A TOTHOM. DANSA DEL VENTRE. BERENAR
23:00 BALL DE FESTA MAJOR
2:30 A 3 SESSIÓ DE TRANSFORMISME. DISCO MOBIL

DIUMENGE 9 12:00 ENTREGA DE PREMIS.
18:00 TITELLES I XOCOLATADA
21:00 SOPAR COMIAT DE FESTA MAJOR

PINEDES DE L'ARMEÑAGOL

Autor: Irene Acedo Jiménez